

2014 – X. RŮZNÉ

1. Počasí

Leden:

Začátek měsíce se vyznačoval příznivými teplotami, kdy ani v noci neklesaly pod bod mrazu. Polovina dní byla s nočními teplotami pod nulou, celodenní mráz byl pouze v šesti dnech ke konci měsíce. Nejvyšší teplota byla 19. ledna, a sice +12°C, největší mráz 27. ledna: -6°C. Jako celek byl leden teplý a velmi chudý na srážky, zvláště sněhové.

Srážky sněhové: 23. – 1 cm, 24. – poprašek, 27. – 2 cm --- celkem: 3 cm

Srážky dešťové: 5. – 1 mm, 18. – 1 mm, 20. a 21. – 16 mm --- celkem: 18 mm

Únor:

Trend teplé zimy pokračoval i v únoru, kdy se noční mrazy vyskytly sedmáctkrát, největší mráz byl 13. února, pouhé -4°C. Celodenní mráz byl pouze třikrát. Vlivem mírného deště se 2. února vytvořilo náledí, které se udrželo i další tři dni. V závěru měsíce dosahovaly denní teploty 10°C až 13°C.

Srážkově byl únor neobvykle podprůměrný – zcela bez sněhových srážek a pouze s 3 mm dešťových srážek (2. – 1 mm, 9. – mžení, 21. – 2 mm).

Únor byl velmi teplý a velmi chudý na srážky.

Zima:

Letošní zima byla rekordně teplá, asi o tři stupně teplejší než je průměr (čtvrtá nejteplejší za dobu měření v Kuchařovicích), v prosinci a únoru neklesly teploty pod -5°C. Zima byla velmi suchá, spadla ani ne polovina dlouhodobého průměru. Znojensko mělo tři dni se sněhovou pokrývkou, která se ale udržela vždy jen několik hodin.

První zimní měsíc byl jako celek teplý a velmi suchý. V úvodu měsíce se sice ukázalo sluníčko, ale pak až do Vánoc převládalo nevlídné počasí s nízkou oblačností nebo i mlhami. Ranní teploty se pohybovaly kolem 0°C, denní byly v závislosti na sluníčku až +8°C. O svátcích bylo velmi teplo, často větrno, Štědrý den byl dokonce čtvrtým nejteplejším od roku 1990. Výrazně podprůměrné množství srážek znamenalo, že prosinec byl nejsušší měsíc od roku 1990. Dnů s ranním mrazem bylo celkem třináct, s celodenním mrazem bylo šest dnů. Sněhová pokrývka se objevila pouze jeden den. Maximální teplota +11°C byla 25. prosince, minimální -5°C byla 21. prosince. Zima na horách nastupovala jen nesměle a vlivem vánoční oblevy se sněhová pokrývka na horách zmenšovala, takže lyžování bylo možné jen omezeně, a to jen na technickém sněhu. Větší část ledna byla ve znamení pokračujícího teplého počasí vánočního období. Teploty vystupovaly až k +9°C, na začátku poslední dekády až nad +10°C. V posledním týdnu došlo k citelnému ochlazení a ranní teploty klesly k -6°C, vyskytoval se i celodenní mráz a sněhová pokrývka.

Celkem bylo v lednu šest dní s celodenním mrazem, 16 dnů s ranním mrazem a tři dni se sněžením. Sněhová pokrývka (maximálně s 1 cm) ležela jen dva dny. Ani na horách počasí zimním sportům nepřálo, v důsledku ochlazení však bylo možno technicky zasněžovat.

Ani měsíc únor nevybočil z letošního charakteru zimy. Jen v prvním týdnu byl trochu zimní – ranní teploty byly slabě pod 0°C, denní se pohybovaly do +4°C. Po zbytek měsíce převládalo poměrně slunečné předjarní počasí s denními teplotami převyšujícími i +10°C. Významnější srážky se vyskytly v první polovině měsíce, ve druhé byly jen zanedbatelné. Sněžení se vůbec

nevyskytlo. Na minimální teplotu -4°C klesla ráno 13. února, na maximální hodnotu $+12^{\circ}\text{C}$ se vyšplhala 24. února. Celkem bylo 16 dnů s ranním mrazem a pouze jeden den s celodenním mrazem. Sněhová pokrývka se v nížinách nevyskytla vůbec, na horách se pohybovala jen kolem 20 cm.

Březen:

Letošní březen byl nejteplejším březnem v historii měření na meteorologické stanici v Kuchařovicích, tedy od roku 1950. Nevynikal ani tak vysokými teplotami, ale velkým počtem teplých dní. Zatímco dlouhodobý průměr březnových teplot je $+3,5^{\circ}\text{C}$, letos to bylo $+8,0^{\circ}\text{C}$. Několikrát byl překonán teplotní rekord, nejvyšší teplota byla naměřena 21. března, a to $+24,2^{\circ}\text{C}$.

23. března zasáhla Znojemsko a Moravskokrumlovsko vichřice, která při rychlosti 108 km/hod. vyvracela stromy, poškodila střechy, povalila kontejnery, způsobila i škody na lesních porostech. 24. března již kvetly meruňky. Brzy nato také trnky a švestky.

Březen byl dalším extrémně suchým měsícem, bylo stále veliké sucho, protože pořádně napršelo před více než půl rokem.

Srážky: 4. – 2 mm, 15. – 3,5 mm, 23. – 4 mm. Celkem napršelo 9,5 mm.

Nedostatek sněhu byl i v horských střediscích, 24. března tam konečně napadlo 30 cm sněhu, takže zimní sezóna mohla pokračovat do začátku dubna.

Dlouhotrvající nedostatek srážek měl nepříznivý vliv na vegetaci, zaschly odnože pšenice, zasetá slunečnice a kukuřice neklíčila. Ve vodních tocích, na nichž není přehrada, tekla jen asi čtvrtina obvyklého množství vody. Chyběla zimní vláha (zima byla bez sněhu) a srážky byly od ledna do dubna jen minimální, takže se hovoří o suchu, které je nejhorší za padesát roků. Březen patřil mezi pět až deset nejsušších v historii měření.

Duben

Teplé a suché počasí pokračovalo i v měsíci dubnu. V našem regionu se vyskytly pouze dvakrát ranní mrazíky, ale 17. dubna byl na šumavské Kvilně zaznamenán pro tento den rekordní mráz $-14,^{\circ}\text{C}$. Poslední dekáda měla teploty v rozmezí 20°C až 22°C , ale nejvyšší teplota byla již v prvním týdnu, a to 8. dubna $+23^{\circ}\text{C}$.

Od prvních dubnových dní kvetly třešně. Neobvykle brzy také zahradní jahody a v druhé polovině měsíce plně kvetla řepka, takže včely začaly se snáškou medu.

Srážek bylo velice málo, vláhový deficit v půdě pokračoval. V dubnu napršelo během sedmi dní celkem 15,5 mm, takže šlo jen o velmi slabé srážky, navíc za teplého počasí, proto se půda ani neprovlhčila.

Poprvé od 23. března pršelo až 10. dubna, a to pouze 1,5 mm, 13. dubna 0,5 mm, 14. – 5 mm, 20. – 1 mm, 22. – 1 mm, 24. – 5,5 mm a 28. – 1 mm.

Květen:

Po velmi suchých uplynulých měsících, kdy se stále prohluboval srážkový deficit, přišly konečně potřebné deště. Tři ledoví muži přišli letos s mírným předstihem, ale pouze s přízemními nočními mrazíky – 5. května naměřili v Kuchařovicích $-3,1^{\circ}\text{C}$, (na Šumavě bylo dokonce -9°C), v naší obci pomrzly brambory, v některých regionech zmrzly květy ovocných stromů. První dekáda byla na srážky opět chudá, napršelo jen 9 mm, druhá dekáda byla deštivá, během šesti dní napršelo celkem 48,5 mm a v poslední dekádě během tří dnů spadlo 20,5 mm. Celkem v květnu napršelo 77,5 mm, a to:

7. – 4 mm, 10. – 5 mm, 11. – 8 mm, 12. – 6 mm, 13. – 1,5 mm,

16. – 3 mm, 17. – 14 mm, 18. – 16 mm, 27. – 7 mm, 28. – 2 mm, 29. – 11 mm.

V některých regionech byly dešťové srážky opět přívalové, takže došlo k lokálním záplavám.

Teplotně byl květen mírně nadprůměrný.

Červen

V prvním červnovém týdnu byly teploty odpovídající průměru, ale v druhém týdnu denní teploty převyšovaly 30°C. Nejtepleji bylo 10. června s teplotou 33°C, meteorologická stanice v Kuchařovicích zaznamenala dokonce 34,2°C a tím překonala o jeden stupeň denní teplotní rekord z roku 2003. Druhá polovina měsíce byla o něco chladnější s teplotami v rozmezí 20°C až 26°C.

Srážek spadlo sice více než obvykle v tomto měsíci, ale vláhový deficit stále trval, což se projevovalo časnějším dozráváním obilí.

3. – 4 mm, 11. – bouřka, padaly kroupy, napršelo rekordních 35 mm, 20. – 3 mm,
29. – 2 mm, 30. – 13 mm.

Celkem napršelo 57 mm.

Červenec

Měsíc červenec začal letními teplotami, které se udržely téměř po celý měsíc – 15 dní mělo teplotu nad 25°C, dalších deset dní mělo teplotu 30°C a vyšší, takže měsíc jako celek byl teplotně mírně nadprůměrný.

Srážky:

5. – 4 mm, 8. – 10 mm, 11. – 2 mm, 16. – 5 mm, 18. – 6 mm, 21. – 2 mm,
22. – 19 mm při bouři, 23. – 4 mm při bouři, 25. – 6 mm při bouři,
29. – 2 mm, 30. – 37 mm při bouři, 31. – 3 mm.

Celkem pršelo ve 12 dnech, byly čtyři bouře – při jedné z nich napršelo rekordních 37 mm, celkem za červenec 98 mm.

Žňové práce začaly 7. července.

Srpen:

První dekáda měsíce měla příjemné letní teploty v rozmezí 25°C až 30°C, dále se po celý měsíc držely pouze v rozmezí do 25°C, proto byly již nevhodné pro koupání. Sezóna na koupalištích tak skončila ještě před polovinou srpna.

Na srážky byl srpen opět vydatný. Pršelo celkem ve 12 dnech, byly dvě bouře a napršelo celkem 81 mm.

Bylo to: 1. – 4 mm, 9. – 2 mm, 12. – 7 mm, 13. – 16 mm, 18. – 2 mm při bouři,
19. – 10 mm, 21. – 5 mm, 23. – 1 mm, 24. – 1 mm, 26. – 2 mm,
27. – 13 mm, 31. – 18 mm při bouři (během 20 minut).

Vzhledem k dostatku srážek začaly začátkem měsíce růst ve velkém množství houby (babky, žluťáci), koncem měsíce bedly, suchohříby a praváci.

Září

Měsíc byl teplý a s nadprůměrnými srážkami, což na jedné straně znamenalo, že ve velkém množství rostly po celý měsíc houby, zvláště hříby a suchohříby, ale na druhou stranu to komplikovalo polní práce zemědělcům, a to jak sklizeň slunečnice i brambor, tak i osev ozimů.

Hned prvé dva dni přišly vydatné dešťové srážky, další pak přišly počátkem druhé dekády a způsobily záplavy. Řekou Jevišovkou protékala stoletá voda a to mělo za následek zaplavení části obce Černína. Přehrada v Jevišovicích přetékala přes přepad.

Škody byly zaznamenány také v Rozkoši, v Blížkovicích, ve Ctidružicích, Višňovém. Obavy byly po celém toku Jevišovky – v Černíně, Plavči, Výrovicích, Tvořihrázi a v okolí Hrušovan. Škody: poškozené mostky, poničené silnice, protržené hráze, zatopená pole, zahrady, sklepy i domy.

Srážky: 1. – 30 mm, 2. – 25 mm, 11. a 12. – 54 mm, 13. a 14. – 47 mm, 20. – 6 mm,

21. – 6 mm, 27. - 1 mm.

Celkem spadlo 169 mm dešťových srážek.

Zajímavostí byl mrazík, který byl zaznamenán 18. září na Šumavě, a to -3°C.

Říjen:

Teplé počasí pokračovalo i v měsíci říjnu, kdy denní teploty dosahovaly v několika dnech až 20°C. Za celý měsíc neklesly noční teploty pod bod mrazu, nejchladnější noc byla 29. října s teplotou 0°C.

Vzhledem k dostatku srážek a příznivým teplotám rostly téměř až do konce měsíce houby – především suchohříby.

Srážky:

1. – 23 mm, 17. – 9 mm, 20. – 3 mm, 22. – 3 mm.

Celkem napršelo 38 mm.

Listopad:

Ani tento měsíc se nevymykal trendu nadprůměrných teplot, první slabé mrazíky letošního podzimu přišly až v posledních třech listopadových dnech (a to pouze v rozmezí 0°C až -2°C). I když lidé teplé počasí přivítali (protože ušetřili za topení), neměli z něho radost provozovatelé lyžařských středisek, protože ani do konce listopadu nepadal sníh.

Z teplého počasí se mohli těšit houbaři, protože ještě listopadu rostly některé druhy jedlých hub.

Srážky: 8. – 8 mm, 17. a 18. – 23 mm, 24. – 5 mm, 28. – 1 mm, 29. – 1 mm.

Celkem v měsíci listopadu napršelo 38 mm.

Prosinec:

Začátek prosince se ohlásil nepříjemným náledím, kdy po tři dni mírně přšelo a teploty klesaly pod 0°C. Vytvářela se námraza na stromech a silné náledí, které způsobilo kalamitu v dopravě. Došlo k řadě havárií a dokonce nevyjely nebo uvízly na tratích (kvůli námraze na trolejovém vedení a kvůli popadaných stromům) i některé vlaky.

Silná námraza lámala větve a vyvracela celé stromy. 2. prosince na pokraji naší obce v objektu zahrady domu č.p. 257 tíhu námrazy nevydržela třešeň, která se rozlomila a spadla na panel k ovládání přečerpávací stanice, který poničila. K vyvrácení stromů a polámání větví došlo i v obecních lesích – ponejvíce podél Plenkovického potoka za samotou Hlavatův mlýn. K vývratu mohutného topolu došlo také u parkoviště před hřbitovem, na jeho likvidaci byla povolána odborná firma.

Ani prosinec se neodlišoval od letošního trendu vlhkého a teplého počasí, kdy opět na mnoha stanicích padaly teplotní rekordy (zvláště v období několika dní před vánočními svátky). Ani letos jsme se nedočkali bílých Vánoc, na příděl sněhu netrpělivě čekali dokonce i v lyžařských střediscích, kde sezóna začala až v posledních prosincových dnech, protože vzhledem k vysokým teplotám nemohli ani uměle zasněžovat.

Srážky dešťové celkem 17 mm, a to:

1. – 4 mm (náledí, námraza), 2. – 1 mm (námraza, náledí), 3. – 3 mm (námraza postupně opadla), 5. a 6. – 2 mm, 7. – 2 mm, 12. – 2 mm, 21. – 2 mm, 25. – 1 mm.

Sněhové srážky celkem 2 cm, a to: 28. – 1 cm, 29. – 1 cm.

Přehled ročního počasí:

Celkově byl letošní rok plný extrémů, a to jak z pohledu teplot, tak z pohledu srážek.

Zima 2013/2014 byla mimořádně suchá a o 3°C teplejší než za posledních padesát let.

Nejvyšší teplota letošního roku byla naměřena v Dyjákovicích 11. června, a to +34,7°C.

Extrémně suchý byl měsíc únor a březen, podprůměrné srážky měl i duben.

Měsíc březen byl vůbec nejteplejším za dobu měření (s průměrnou teplotou o 4°C vyšší). Také duben byl sušší s nadnormálními teplotami, v květnu měla příroda z pohledu vegetace takřka dvoutýdenní náskok.

Až do poloviny srpna bylo sucho, pak začalo pro ovocnáře a vinaře nepříjemné deštivé počasí. V září napršelo až 430% dlouhodobého normálu, což bylo přibližně stejně jako za celý první půlrok. Zajímavé byly i vysoké přízemní teploty, první slabé mrazíky se objevily až poslední listopadové dni. Zcela nezvyklé bylo velké množství hub, které letos rostly v září a v říjnu. Prosinec byl velmi teplý a bez sněhu.

2. Diagram průměrných minimálních a maximálních měsíčních teplot

Měsíc	Průměr nejnižších teplot	Průměr nejvyšších teplot
Leden	-0,16°C	+3,93°C
Únor	+0,07°C	+7,14°C
Březen	+2,19°C	+14,0°C
Duben	+5,83°C	+15,5°C
Květen	+9,19°C	+20,06°C
Červen	+11,5°C	+24,9°C
Červenec	+14,51°C	+27,54°C
Srpen	+17,74°C	+23,19°C
Září	+11,43°C	+20,53°C
Říjen	+8,19°C	+15,74°C
Listopad	+5,10°C	+10,60°C
Prosinec	+0,55°C	+5,23°C

Přehled denních srážek v jednotlivých měsících:

Měsíc	Dne	Celkem dní	Celkem mm
<u>Leden:</u>	5. 6. 18. 20.-21. 23. 27	7	
mm	1 1 1 16 1* 2*		19 mm, 3 cm*
<u>Únor:</u>	2. 21.	2	
mm	1 2		3 mm
<u>Březen:</u>	4. 15. 23.	3	
mm	2 3,5 4		9,5 mm
<u>Duben:</u>	10. 13. 14. 20. 22. 24. 28.	7	
mm	1,5 0,5 5 1 1 5,5 1		15,5 mm
<u>Květen:</u>	7. 10. 11. 12. 13. 16. 17. 18. 27. 28. 29. 11		
mm	4 5 8 6 1,5 3 14 16 7 2 11		77,5 mm
<u>Červen:</u>	3. 11. 20. 29. 30.	5	
mm	4 35 3 2 13		57 mm
<u>Červenec:</u>	5. 9. 11. 16. 18. 21. 22. 23. 25. 29. 30. 31.	12	
mm	4 10 2 5 6 2 19 4 6 2 37 3		98 mm
<u>Srpen:</u>	1. 9. 12. 13. 18. 19. 21. 23. 24. 26. 27. 31.	12	
mm	4 2 7 16 2 10 5 1 1 2 13 18		81 mm
<u>Září:</u>	1. 2. 11.-12. 13. 20. 21. 27.	8	
mm	30 25 54 47 6 6 1		169 mm
<u>Říjen:</u>	1. 17. 20. 22.	4	
	23 9 3 3		38 mm
<u>Listopad:</u>	8. 18. 24. 28. 29.	5	
	8 23 5 1 1		38 mm
<u>Prosinec:</u>	1. 2. 3. 5.-6. 7. 12. 21. 25. 28. 29.	11	
	4 1 3 2 2 2 2 1 1* 1*		17 mm, 2 cm

3. Diagram měsíčních srážek

Měsíc	Dešťové srážky	Sněhové srážky
Leden	19 mm	3 cm
Únor	3 mm	-
Březen	9,5 mm	-
Duben	15,5 mm	-
Květen	77,5 mm	-
Červen	57 mm	-
Červenec	98 mm	-
Srpen	81 mm	-
Září	169 mm	-
Říjen	38 mm	-
Listopad	38 mm	-
Prosinec	17 mm	2 cm

Celkem napršelo 622,5 mm dešťových srážek, ale spadlo pouhých 5 cm sněhu.

4. Jevišovkou protékala stoletá voda

Po vydatných srážkách, které s přestávkami napršely v prvních dvou týdnech měsíce září, došlo k rozvodnění vodních toků. Stoletá voda se valila také řekou Jevišovkou. Přívaly vod nestačila pojmout Jevišovická přehrada, voda přetékala přes přepad a zaplavila část Střelic a jevišovického Podolí, odkud muselo být evakuováno několik rodin. Závažnou situaci sledovalo ředitelství Povodí Moravy, jednání na místě se zúčastnil také hejtmán Jihomoravského kraje Michal Hašek. Vypomáhali hasiči, kteří plnili pytle pískem a snažili se tak zabránit, aby se voda dostala do objektů. Problémy s velkou vodou měli i v obcích Černín, Vevčice a Výrovice.

Velká voda řádila nejvíc na Znojemsku a na Břeclavsku, hasiči vyjžděli celkem k 250 případům.

Také v naší obci byla zaplavena část Rybníků a lokality pod mlýnskou zahradou směrem ke koupališti. Zajímavostí bylo, že voda, přitékající od Plenkovic, unášela s sebou také ryby z tamního rybníku, které někteří naši občané chytali.

5. Krádeže

Od konce minulého roku do počátku dubna letošního roku došlo v jedné ze znojemských dopravních společností k opakovaným krádežím nafty. Celkem bylo odčerpáno z dvanácti vozidel cca 1 500 litrů nafty se škodou 52 500 Kč. Z krádeže byl usvědčen čtyřicetiletý muž z naší obce.

V noci z 30. na 31. ledna došlo na středisku Zemědělského družstva Hluboké Mašůvky k odcizení motorové nafty. Pachatel vystříhal část oplocení, kterou pravděpodobně s vozidlem vnikl na středisko. Odstranil visací zámek a v hale ze zaparkovaných dvou traktorů, nakladače a čtyř nákladních aut odčerpал celkem 700 litrů nafty. K tomu vzal i osm metrů měděného kabelu, pět plných pistolových pěn a litrový kanystr s technickým benzínem. Způsobená škoda byla vyčíslena na 32 000 korun.

Turistům z Dánska, kteří parkovali počátkem června v Hlubokých Mašůvkách, odcizil v nočních hodinách neznámý pachatel z jejich neuzamčeného karavanu videokameru s objektivem, notebook a tablet. Způsobená škoda byla odhadnuta na 100 000 Kč.

Z kůlny p. Miroslava Slonka byl odcizen malotraktor zn. VARI. Díky pozornosti zdejší občanky, která si všimla podezřelého vozidla, byli zloději vypátráni a odcizené předměty byly zajištěny.

6. Tragické události

Vyhořela chata Libušín

V noci z 2. na 3. března vyhořela na Pustevnách chata Libušín. Dřevěná stavba postavená v r. 1899 podle návrhu Dušana Jurkoviče a vyzdobená malbami Mikoláše Alše je národní kulturní památkou. Ihned po požáru byla vyhlášena sbírka na její obnovu, která potrvá podle odhadů dva až tři roky.

V této chatě byli několikrát na občerstvení i někdejší žáci naší školy v době, kdy jezdili na dvoudenní návštěvy družební školy v Ratiboři. (v letech 1970 – 1995).

Ztracený boeing

Za nevyjasněných okolností zmizel noci ze 7. na 8. březen nad Jihočínským mořem letoun Boeing 777-200 letící z malajského Lumpuru do čínského Pekingu. Na palubě bylo 239 lidí. Do pátrání bylo ihned nasazeno 40 plavidel a 22 letadel, ale bez úspěchu. Podle úvah mohlo jít o teroristický čin, příčinou mohl být výbuch, blesk nebo vážná dekomprese.

Stroj nad jihočínským mořem výrazně změnil trasu a už se nenašel. V následujících dnech byly údajně zachyceny signály, ale pátrání po „černé skříňce“ bylo i po několika týdnech zcela bezvysledné. Jednak kvůli rozsáhlé oblasti, jednak kvůli značné hloubce moře. Trosky letadla se ani po několika měsících nenašly, událost zůstala nevysvětlená.

16. dubna se potopil trajekt

Přibližně 20 km od pobřeží Jižní Koreje se 16. dubna během dvou hodin potopil trajekt, na jehož palubě bylo 459 lidí, mezi nimi bylo 325 středoškoláků, kteří se vydali na školní výlet. Než se loď přetočila a potopila, podařilo se zachránit 194 osob.

Výbuch v tureckém dole

12. května došlo k výbuchu v tureckém podzemním dole, při tragedii zahynulo 301 horníků.

Sestřeleno letadlo nad Ukrajinou

17. července se zřítil nad Ukrajinou malajsijský Boeing s 298 osobami. Trosky letadla a těla zahynulých pasažérů byly rozmetány v okruhu několika kilometrů. To vedlo k domněnce, že sedadlo bylo sestřeleno. Mezinárodní komise, která měla vyšetřit příčiny letecké tragedie, měla jen omezené možnosti vyšetřování, protože letadlo se zřítilo nad územím, které bylo ovládáno proruskými separatisty. První poznatky vedly k závěru, že letadlo bylo sestřeleno raketou vypálenou z ruského území. Černé skříňky byly doručeny do Anglie, kde je převzala ke zkoumání mezinárodní komise.

Jednalo se o pátou největší leteckou tragedii v dějinách.

Opět letecká tragedie

Během týdne došlo k další letecké tragedii, když se 24. července na lince do Alžíru pravděpodobně vlivem nepříznivého počasí (v oblasti byla silná bouře) zřítilo v Nigeru letadlo MD-83 se 116 lidmi na palubě, kteří při pádu letadla zahynuli.

Další nehoda malajsijského letounu

28. prosince několik minut po startu zmizelo z obrazovek radarů letadlo malajsijské společnosti AirAsia na lince z indonéské Surabaje do Singapuru se 162 lidmi na palubě. Po mnoha dnech pátrání se podařilo objevit trosky letadla a z moře vylovit několik těl. Černá skříňka byla objevena po dalších týdnech pátrání, ale proč se letadlo odchýlilo ze své trasy a havarovalo, se nepodařilo zjistit.

Strach z Islámského státu

Zatímco se pozornost západního světa soustředila na ukrajinskou krizi, v Sýrii a Iráku postupovali bojovníci Islámského státu. Teroristé dobyli některá irácká města a probjovali se

až k Bagdádu. Na internetu se objevila videa s nahrávkami brutálních vražd západních novinářů a humanitárních pracovníků. Teroristé z Islámského státu zmasakrovali či zotročili tisíce civilistů, především z řad křesťanů a jiných náboženských menšin. V září se mezinárodní koalice v čele s USA odhodlala k leteckým úderům proti Islámskému státu, což pomohlo Kurdům odrazit nápor teroristů u syrského města Kobani.

Násilnosti, k nimž došlo během letošního roku v Iráku, si vyžádaly přes 16 tisíc obětí a v Sýrii během válečných událostí zahynulo na 76 tisíc lidí.

Atentát v Afghánistánu

Při sebevražedném atentátu u základny Bagrám v Afghánistánu bylo 8. července zabito deset civilistů a také vojáci České republiky. Čtyři z nich zahynuli na místě, pátý byl s těžkými zraněními přemístěn do americké vojenské nemocnice a posléze letecky přepraven do vlasti. Jeho zranění byla ale tak rozsáhlá, že ani provedené operace mu nemohly zachránit život.

Těla zabitých vojáků byla se všemi vojenskými poctami přepravena z Afghánistánu na pražské letiště Gbely a v místech, odkud pocházeli, se pak konal vojenský pohřeb. 10. července v poledne se po celém Česku na tři minuty rozezněly zvony.

Pozůstalým dětem a manželkám bylo přiznáno odškodné asi milion korun. Prezident republiky Miloš Zeman rozhodl, aby všem pěti zahynulým vojákům bylo in memoriam uděleno státní vyznamenání.

Nepokoje na Ukrajině

V letošním roce vypukly nepokoje na Ukrajině, které začaly připomínat přípravy na válečný konflikt. Kyjev v rámci mobilizace povolal armádní zálohy, ruská armáda stáhla své jednotky k hranicím s Ukrajinou a na Krymském poloostrově obsadila strategická místa. Poloostrov obývaný převážně Rusy nejdříve obsadili ruští vojáci a posléze v mezinárodně neuznávaném referendu se 18. března rozhodlo o připojení oblasti k Rusku. V květnu vyhlásili „nezávislé“ republiky i prorusí separatisté ve východoukrajinském Donbasu.

Kyjevská vláda požádala OSN o pomoc při zachování ukrajinské územní celistvosti. Rusko pohrozilo, že by mohlo Ukrajině přestat dodávat zemní plyn, údajně proto, že Ukrajina dluží za plyn 1,55 miliardy dolarů. Česká vláda naopak naznačila, že by mohla ukrajinské vládě pomoci zpětnými dodávkami ruského zemního plynu.

Představitelé Ruska prohlašovali, že si Rusko vyhrazuje právo chránit své zájmy a zájmy ruských mluvících obyvatel Ukrajiny. Reakcí na tuto složitou situaci bylo rozhodnutí OSN vyhlásit proti Rusku určité sankce, ke kterým se připojila také Česká republika. V prohlášení prezidenta USA Baracka Obamy bylo uvedeno, že Spojené státy s mezinárodním společenstvím zajistí, že jakákoliv vojenská invaze na Ukrajinu neprojde bez následků.

Během konfliktů bylo během roku několikrát vyhlášeno příměří, které ale nebylo dodržováno, takže výbušná situace na Ukrajině nebyla ani do konce roku 2014 vyřešena.

Sebevraždy

Na přelomu března a dubna se během několik dní rozhodli pro dobrovolný odchod ze života tři muži ze Znojemska. Mladý muž se uzavřel v autě a pustil dovnitř výfukové plyny, další dva muži ukončili život oběšením.

13. září odpoledne ukončila svůj život skokem z mostu u Nové nemocnice šestadvacetiletá bývalá zdejší občanka M. K.

Schizofrenička ubodala studenta

4. října před začátkem vyučování se do budovy Střední školy obchodní ve Žďáru nad Sázavou dostala psychicky narušená žena, která nožem ohrožovala jednu dívku. V jejím počínání jí chtěl zabránit spolužák napadené dívky, ale útočnice mu zasadila smrtelnou ránu do

hrudníku. Další dívku si vzala jako rukojmí. Do školy byl přivolán policejní vyjednaváč, kterého útočnice rovněž pobodala. Zneškodnit se jí podařilo až elektrickým paralyzérem. Útočnice, které bylo 26 roků, pochází z Ostravska, ke Žďáru ani ke škole neměla žádný vztah, podle pozdějšího vyšetřování si místo vybrala na internetu. Nebyl to její první případ napadení. Již v květnu r. 2012 vtrhla do základní školy v Havířově, jako rukojmí si vzala školačku a těžce zranila vychovatelku, která žákyni bránila.

Za vraždu tří dětí 22 let

V únoru letošního roku byla souzena jednatřicetiletá žena z Vlasatic na Brněnsku, která zabila své tři děti. V roce 2012 krátce po porodu zabila svá dvojčata, v příštím roce dceru. Udusila je, zabalila do ručníku a v igelitové tašce odnesla do sklepa. Své těhotenství tajila, porodila doma.

Za trojnásobnou vraždu byla odsouzena k 22 letům vězení. Ačkoliv se proti rozsudku odvolala, odvolací soud potvrdil výši trestu.

7. Stříbrný poklad

Hledači kovů objevili v lednu v Hrušovanech nad Jevišovkou velký poklad mincí. Jednalo se téměř o tři tisíce stříbrňáků a zlatek z dob Rakousko-Uherska o váze téměř dvacet kilogramů. Nález takového množství mincí nemá na Moravě obdoby. Nálezci byla vyplacena odměna 20 000 Kč.

8. Výbuch muničního skladu

Ve Vrběticích na Zlínsku došlo 16. října mohutnému výbuchu a požáru haly s uskladněnou municí. Byly evakuovány firmy v areálu a školy z blízkého okolí. V následujících dnech docházelo k dalším výbuchům, proto byla nařízena evakuace obyvatel obcí Vrbětice a Vlachovice. Druhého dne se mohli vrátit do svých domovů. Ohraničený prostor byl uzavřen a střežen Policií ČR.

Počátkem prosince se opět ozvaly výbuchy, do oblasti bylo vysláno 350 vojáků, kteří si zde zbudovali ubytovací prostory se vším potřebným vybavením a okolí bylo přísně hlídáno, aby tam nemohl nikdo vstoupit.

V prosinci byla nařízena opět několikadenní evakuace obcí Lipová a Haluzice.

Občané, kterým byly poškozeny domy, a ti, kteří museli být evakuováni, měli možnost žádat o odškodnění.

V měsíci únoru 2015 má být započato s odvážením munice do jiných skladů.

9. Nezaměstnanost

V lednu hledalo práci na okrese Znojmo 9 949 osob, což představuje 12,8% nezaměstnanosti – šestá příčka mezi okresy České republiky

Leden	12,8%
Únor	12,6%
Duben	10,6%
Květen	9,6%

10. V Němčičkách vzpomněli na britské letce

V Němčičkách se 19. července konalo setkání při příležitosti 70. výročí sestřelení britského bombardéru, v němž 20. července v roce 1944 zahynulo pět britských letců. Pietního aktu u památníku, postaveného v roce 1990 nedaleko tragické havárie, se zúčastnila delegace

britského velvyslanectví, ministerstva obrany, ředitelství Krajského vojenského velitelství a další hosté.

11. Hudební festival Znojmo

Od 9. do 27. července se pod záštitou starosty města Znojma Vlastimila Gabrhela, hejtmana Jihomoravského kraje Michala Haška a ministra kultury Daniela Hermana konal Hudební festival Znojmo.

Koncerty významných hudebníků a těles byly pořádány na různých místech ve Znojmě (nádvoří Jihomoravského muzea, jízdárna a nádvoří Louckého kláštera, Znojemská beseda, Dům umění, Městské divadlo, znojemské kostely, ulice), ale také na Státním zámku Vranov nad Dyjí a na zámku v Uherčicích.

Koncerty jubilejního desátého ročníku přilákaly téměř patnáct tisíc diváků. K vrcholům patřila opera Platee.

12. Historické slavnosti v Jevišovicích

V Jevišovicích se 17. srpna konaly slavnosti připomínající návrat místního pána Hynka z Kunštátu, řečeného Suchý Čert, z vítězné obrany Znojma v roce 1404.

13. Před 25 lety zemřel A. F. Stehlík

28. srpna 1989 zemřel po krátké nemoci malíř domova Antonín František Stehlík. Narodil se 11. března 1921 v Hlubokých Mašůvkách, kde také prožil své dětství. Díky jeho houževnatosti, pílí a vytrvalosti se vypracoval ve známého malíře delšího regionu.

14. Znojemské vinobraní

V pátek 12. a v sobotu 13. září se konal další ročník Znojemského historického vinobraní, které každoročně navštěvují také někteří občané naší obce. I přes nepříznivé počasí je během dvou dní navštívilo 73 tisíc návštěvníků, které láká nejen historický průvod se 450 postavami v historických kostýmech, ohňostroj, rytířské turnaje, řada kapel a umělců, ale také nabídka kvalitních vín.

15. Na území republiky dopadl meteorit

9. prosince se Zemí střetlo těleso, jehož zbytky dopadly na Českomoravské vysočině. Jednalo se asi o dvousetkilogramový meteorit, astronomové podle dráhy vypočítali místo, kde by se měly nacházet jeho úlomky. Menší části se mohou nacházet v pásu širokém asi 4 km a dlouhém kolem 30 km, největší z nich o velikosti pomeranče by měl ležet v lesním porostu u obce Rudolec. Zatím se podařilo najít malý úlomek meteoritu, další pátrání znemožnil napadený sníh.

16. První přistání na kometě

Průlom ve zkoumání vesmíru znamenal přistání evropského vesmírného modulu Philae na povrchu komety 67P-Čurjumov/Gerasimenko. Jde o první umělý objekt, který kdy na nějaké kometě přistál. Cesta ke kometě vzdálené 510 milionů kilometrů trvala deset let. Sonda po přistání stihla provést několik experimentů a odeslat data, než jí došla energie. Vědci doufali, že sluneční paprsky za čas solární panely dobijí a sonda bude opět vysílat data na Zemi.

17. Vzpomínky jubilatky Marie Machové – Kovaříkové na rodnou vesnici

Bylo několik zdejších rodáků, které osud zavál do jiných končin naší vlasti, kde pak strávili většinu života, ale stále se cítili Mašováky a do své rodné vesnice se rádi vraceli. Patří k nim také letošní jubilatka Marie Kovaříková, provdaná Machová, která ve svém rodišti oslavila 90. narozeniny.

Narodila 3. června 1924 v Hlubokých Mašůvkách manželům Kovaříkovým. Bylo to v době plné převratů a historických událostí, několik roků po vzniku naší Československé republiky. V roce, kdy se narodila, otevírali v Mašůvkách nově postavenou školu.

Na mnoho událostí, které ji v dětství či mládí potkaly, velice ráda vzpomíná a svěřuje se s nimi i v dopisech, z nichž některé části uvádím:

Pokud si vzpomínám, měla jsem pestré dětství. Rodiče mě brali všude, kde pracovali a ochotně odpovídali na věčné „proč a jak“. Když jsem nastoupila do školy, dostala jsem povinnost starat se o drobné zvířectvo, králíky, slepice a husy. V deseti letech jsem uměla sekat travu srpem. Po strništi jsem chodila bosá, chodidla byla tak tvrdá, že je nic nepíchalo. Boty nosily děti jen v zimě.

Škola

Přála jsem si mít sourozence, bratr se narodil v roce 1935, když mi bylo jedenáct roků. Když jsem ho uviděla v peřince, moc se mi líbil, ale přesto jsem se zeptala, jestli v té prodejně na pouti neměli trochu většího kluka, aby se mnou aspoň sbíral klásky na strništi.

Ve třídě jsme byli dost namačkaní, smíchané tři ročníky. Nemůžu zapomenout na některé rošťáky, jejich hry na vojáky o velké přestávce a jejich řev. Učitel Svoboda přišel do předsíně záchodů a zakřičel po vojensky: Nástup! Kluci vyběhli z chlapeckých i dívčích záchodů a pochodem do třídy. Stát na čele třídy! Dva žáci z první lavice se museli přesednout do jiné, pan učitel s fišpankou (proutek, asi bambusový) a jeden „voják“ za druhým ohnout přes lavici a už to jen svištělo přes zadek. My ostatní jsme byli jako pěny ticho. Učitel Svoboda je nakonec „pochválil“ za výdrž a řekl, aby si na to vzpomněli, až budou na vojně. Dnes může děcko udat rodiče za pohlavek jako týrané. Kde je dnes morálka, úcta, pokora, soudržnost a důvěra mezi lidmi?

Ve škole se mně líbilo, brzo jsem se naučila číst a četla jsem všechno. Noviny Ostravský zpravodaj, kde vycházely romány na pokračování – Hrabě Monte Christo, Tři hoši v Habeši a jiné. Nejradši jsem ale měla dějepis a zeměpis. Každý rok se slavil 28. říjen – vznik republiky, ale slavnostně, všude prapory, školní děti dostaly ve škole papírové vlaječky na špejli. Slavnost začínala na Úlehle u pomníku padlých legionářů Fialových. Říkali jsme tam básničky, hrála hudba, hasiči byli v uniformách, všichni občané přihlíželi, někteří i plakali pro své padlé. Pak se vydal průvod dolů vesnicí a zpět. Vpředu hasiči, v první řadě mezi dvěma hasiči paní Šálková v bílém plášti, na rukávě měla ženevský Červený kříž, taktéž na bílém čepci. Tak se mně líbila, že jsem od té doby chtěla být jako paní Šálková – zdravotnicí.

Z obecné školy jsem přestoupila do měšťanky ve Znojmě. Chodila jsem pěšky, protože táta neměl denně jednu korunu na autobus. Onemocněla jsem zánětem středního ucha. Otec byl bez práce, neměl tedy lístek k lékařskému ošetření pro příslušníky rodiny, který vydával zaměstnavatel. Ten platil svým pracovníkům zdravotní pojištění, ale jen těm, kteří byli trvale zaměstnáni. K lékaři jsem se k ošetření nedostala. Do měšťanské školy jsem přestala chodit.

Válečná léta

Poklidná doba I. republiky byla přerušena II. světovou válkou. Němci začali ze Znojma vyhánět Čechy, houfy lidu utíkaly, děsilo nás to. Ve Znojmě byly uzavřeny i všechny české školy, proto jsem tam musela přestat chodit. Maminka byla v nemocnici v Třebíči, otec musel jako voják narukovat do Okříšek. Zůstala jsem sama doma, na samotě, s malým bratrem. Byla jsem bezradná, plakali jsme spolu. Otec jako by tušil, co se s námi děje, přijel na vypůjčeném kole s plnou polní výstrojí, i s kvěrem. Když nás uklidnil a poradil co a jak, s příslibem, že se snad on i maminka brzy vrátí, asi po hodině odjel.

V roce 1940 nám zemřela maminka, bylo mi šestnáct, bratrovi pět let. Starala jsem se o něj i o hospodářství. Když začal v r. 1941 chodit do školy, vedla jsem ho do I. třídy. V roce 1942, když si otec uspořádal domácí zázemí, odjela jsem do Prahy k tetě, která slíbila své sestře,

mé mamince, že se o nás postará. Bratr měl taky odjet, ale otec to nedovolil. V Praze jsem bezprostředně prožila hrůzu Heydrichiády. V blízkosti domu, kde jsem bydlela, Němci SS vyvraždili celou rodinu. Byl vydán zákaz vycházet z domu pod hrozbou zastřelení. Německé vojsko obklíčilo celou část Libně a dělali domovní prohlídky, dům od domu, ve všech bytech. Kdo neměl doklady, byl zastřelen i s rodinou, která jej přechovávala. To jsem byla já, neměla jsem povolení k pobytu v Praze, pracovní knížku ani policejní přihlášku, to jsem nestačila obstarat. Chtěl jsem vyjít na ulici, aby mě zastřelili a ušetřila by se rodina mé tety. Jenže teta byla duchapřítomná, popadla mě a výtahem jsme vyjely do pátého patra, kde byla prádelna. Musela jsem si v jednom koutě lehnout na zem pod dřevěné necky, teta na mě přiklopila ještě škopky a valchu – vše, co bylo potřeba k praní. Od prvního večera to byla první noc, celý den a opět druhá a půl dne. Odpoledne jsem byla konečně osvobozena, ale z té studené schovávačky jsem dostala zánět ledvin.

Jakmile byl zrušen zákaz vycházení z domu, hned jsem nastoupila do nemocnice Bulovka jako uklízečka – sanitárka, ale dlouho jsem tam nepobyla. Po 18. narozeninách jsem byla úředně poslaná na nucené práce do letecké továrny, kde jsem pracovala v kalírně. Letecké bombardovací nálety byly skoro na denním pořádku. Když zazněly sirény, utíkali jsme ven a mezi širokými vraty jsme byli k umačkání. Při jednom náletu jsem se seznámila s mým budoucím manželem. Při přesunech pracovišť jsme ale o sobě dlouho nevěděli. Po válce jsem se vrátila do nemocnice a po trvalém úsilí jsem byla přijata do zdravotnické školy, v červnu 1949 jsem diplomovala. V prosinci téhož roku po sedmileté známosti, kdy mě kamarád opět našel, jsme se vzali. Ve zdravotnictví jsem pracovala téměř třicet let, s manželem jsme byli spolu přes šedesát let. Vychovali jsme dvě dcery, dočkali jsme se i dvou pravnoučat. V roce 2014 jsem ve své rodné obci v Hlubokých Mašůvkách oslavila se svou milou školou naše společné 90. narozeniny.

Posvícení

Pamatuju, jak chodili mladí zvat na posvícení, s vínem a rozmarýnem, vybrali vždycky na muzikanty. Hostinský si vydělal dost za pivo a likéry, sál nepronajímal. Rozmarýn se pěstoval doma v květináčích a děvčata jej ostříhala na posvícení na zvaní, něco přidal pan Stratilík, ale nestálo to stovky. Při zvaní i ten nejchudší nějakou korunu dal. Děvčata a mladé vdané koupily barevný krepový papír, babky nadělaly růžičky a byla mája ověšená.

Vánoce

Často jsem vzpomínala na Vánoce doma, jak jsem asi desetiletá chystala dárky rodičům. Tátovi za 1 Kč zorky (cigarety), mamince za 3 Kč šátek na hlavu koupený u Peřinků a dopis Ježíškovi, aby už mně přinesl bratra nebo někoho, kdo by za mě pásł v létě kozy. Věřila jsem na Ježíška v očekávání, že na mě nezapomene. Nezapomněl, ale přání mi nikdy nesplnil. Nepřinesl mi vytouženou knihu. Na koledu ve skupince dvou, tří dívek jsme už nechodily, jednou nám totiž řekl jeden živnostník: „Tak už zas chodíte po žebrotě?!“ To nás i naše rodiče, hlavně tátu, pořádně naštvalo a tak byl koledy konec.

Vzpomínky se vrací

Na Mašůvky zapomenout nemohu, je to přece stále můj domov, mám to úředně potvrzeno z r. 1947 „domovským listem“, podepsaným starostou Šimečkem a radním Fr. Kratochvílem.

Vzpomínky jsou stále živé. Pamatuji se na svatbu paní Dobrovolné, byla jsem tenkrát v Bábovci na čouhané. Měli moc dobré tvarohové buchty, byla jsem nejmenší, ale něco se na mě taky dostalo.

Smutná vzpomínka se mně vybavuje, jak na hrázi rybníka srazilo auto koně. Spadli zamotaní ve kšírech až do mlynářovy zahrádky. Naši mě tam tenkrát vzali už potmě podívat se na tu hrůzu. Tam jsem ty koně oplakala, když jsem je viděla mrtvé v zahrádce a jak se mu leskla hrůza v tom jednom otevřeném oku.

Ale nejhorší vzpomínka je, jak jsem dostala od pana učitele Svobody fišpankou, sice ne na holou, ale vyhrnuté sukně jsem měla a kluci viděli moje růžové reformky. Dostala jsem za to, že jsem v patře na záchodku stála s klackem v okně a srážela jsem Veselovy hrušky, větve s nimi se tyčily skoro až ke zdi školy, krásně žluté, no kdo by na ně nedostal chuť?

Do Mašůvek docházela dvakrát týdně paní učitelka Pavelková z Plenkovic. Naučila naši generaci hodně ručních prací, ještě ty neumělé mám schované, vaření, estetika stolování, vzpomínám na ni ráda, to se už v dnešní době nevede. Ve škole jsme i kuchyň s jídelnou.

Okolí

Vybavují se mně vzpomínky, jak jsme dobře znali okolí Mašůvek. To bylo rodeo, když jsem vylezla na Čertův kámen a zkoušela si svoji malou nožičku v čertově kopytku. Pak jsme se šli napít do Roubené studánky tam připraveným plecháčkem vodičky studené jako led, čisté jak nebe a voňavé od pomněnek. Hříbků jsme tam sice moc nenašli, zato tam strašně rostly jelení jazyky, ale já jsem to neměla ráda i přesto, že někdo chválil, jaký je z nich guláš.

U Františka mě najednou vždycky obestřel takový náznakový pocit hrůzy, tamtudy jsem o kus dál chodívala polní cestou do Únanova k babičce, asi od devíti let i sama. Od Františka jsem od lesa pelášila do třešňového sadu. Ten sad můj strýc F. Hanzal léta kupoval od statkáře Dvořáka a třešně prodával obchodníkům ve Znojmě.

Vlčí žlíbek, nevím, zda jej někdo prošel celý. To byl „světový“ kaňon. Od naší zahrádky úzká pěšinka, která se utrhovala a padala do obrovských kamenů vybraných vodou z obou strání. Tam byla zvláštní atmosféra vzduchu, vůně, klidu i zvláštních zvuků, které mně připadaly jako signály. Mívala jsem pocit, že mě tajně sledují nějaké oči. Ještě dnes věřím, že to byly oči laní. Studánku jsme ošetřovali, čistili a upravovali, dlouho jsme z ní brali vodu na vaření i pití. Aby nebyla studánka moc vidět, naši tam složili otýpky dříví, otec z ní prokopal přes cestu úzký potůček a ten tekl dál do potoka (později do koupaliště, ale tehdy se o vybudování koupaliště nikomu ani nezdálo). Pramínek tudy už neteče, JZD u lesa postavilo zařízení na čerpání vody a vybuodovalo vodovodní potrubí až na zemědělské středisko.

Vlčí žlíbek znamenal pro mě tajemství. Při pasení koz na stráni jsem seděla pod šípkovým keřem a pozorovala zajíce, jak se chodili psát do zeleného pažitů pod studánkou. Od studánky dál byl kaňon hustě zarostlý trnkami, šípkem, bezem a zimozrázem, ale dalo se tam prolézt.

S Vrátílovými kluky jsme pásli stádo koz pod Hlaváčem, jak se stále říkalo pod Kulhánkovými. Stráň na severozápadní straně byla mírně svíslá, holá. K potoku jen jedna skála trčela, pod ní skrýš před deštěm. Rostly tam jen suché traviny, mech, mateřídouška, jedlý bodlák a červené drobné kytičky, říkali jsme „slzičky Panny Marie“. Potok byl v rovině líný, bylo tam plno raků a grundlů (malých rybek). Na obou březích potoka byla zelená, šťavnatá tráva a naproti les Boroviček.

Kluci chytali v potoce grundle, jelce a raky. Musela jsem z domu donést hrnec, Jarda Vrátílů, velitel, udělal oheň, mezi kameny na něj postavil hrnec s vodou a vařili se raci nebo ryby, co kluci od rána nachytali. My malí, já, Zdena a Mirek Vrátílovi jsme museli dávat pozor na stádo koz, pak jsme dostali každý jednoho až dva raky. Bedra s Jardu taky stříleli prakem vrány, ty nosili domů a máma jim vařila polívku a měli obíračku, jak říkali masu z kostí vran.

Musím se zmínit v souvislosti s Vlčím žlíbkem o jedné povinnosti, kterou měl otec, mnohem později ji převzal bratr Fanouš. Poblíž studánky musel pravidelně měřit průtok vody a údaje zapisovat pro Hydrometeorologický ústav v Brně: skleněná nádoba označená čísly s ryskou, stopky – měření, za jakou dobu nateče určité množství vody. Zapsat do sešítku,

k tomu teplotu, počasí, měsíčně přepsat do zvláštního formuláře a odeslat do Brna. Občas přijeli pracovníci ústavu z Brna zkontrolovat pramen a provést kontrolní přeměření. Když byl bratr Fanouš o prázdninách na dovolené, tuto povinnost jsem občas převzala za něho.

Hlavatův mlýn

Potok se před akátovým lesem otáčel k severu, v zákrutu býval rybníček, voda vytékala do mlýnské struhy a tekla do Hlavatova mlýna. Já už si pamatuji jen dědouška Koukala a Koukalovu bábičku, která uměla léčit i moji revmatickou horečku i bolesti nohou, se kterými jsem po nastuzení nemohla hýbat. Koukalovi nám dovolili rozkopat navršení kolem mlýnské struhy, které bylo z hlíny. My jsme na budoucí zahradě měli většinou jen skálu, tak hospodář půjčil koně a dřevěný vůz – korbu, kamarádi pomohli otci kopat a naložit několik fůr a dovézt na naši budoucí zahradu. Pamatuji se ještě, když se vdávala jejich dcera Štěpánka, maminka byla pozvaná za kuchařku, dostala jsem tenkrát veliký kus dortu a hodně malinkých koláčků. Tak to byli Kulhánkovi novomanželé, jejich mladšímu synovi Hynkovi, který byl stejně starý jako můj bratr, jsem dělávala v létě chůvu.

Ochotnické divadlo

Při četbě publikací, které jste v Mašůvkách vydali, si často vzpomenu na p. Zdeňka Bauera, který stál u nápadu vybudování koupaliště. Všechny náměty a plány se debatovaly u nás. Táta lámal kámen u lesa směrem ke Kulhánkovým. Peníze získávali i z divadelních představení. Vzpomínám, že jsem tahy hrála v sále u Vocilků, byla to hra o sv. Bernardetě a zjevení Panny Marie v Lurdech. Pannu Marii hrála tehdy Anežka Veselá – Slonková, měla nádherný soprán, někdy zpívala i v kostele na kůru sólo, to byla nádhera. Za války se nesměly konat žádné taneční zábavy, tak pan Zd. Bauer, bývalý štábní kapitán z rozpuštěné čsl. armády a pod bedlivým kukátkem německého tajného Gestapa, se odvážil organizovat divadlo. Účinkující byli jen občané Mašůvek, nikdo cizí. Lidi byli z jeho nacvičených her unešeni, dlouho se o nich povídalo, některé komické kousky, svaté nebo i světské písničky se dlouho vzpomínaly a opakovaly.

Vrstevníci

Já mám svůj domov ve vzpomínkách jako ve snění. Vidím ty lidi, události a všechny zážitky živě, jako že stále jsou, existují.

Často vzpomenu na Tonda Stehlíka (Pozn.: Jedná se pozdějšího známého malíře A. F. Stehlíka *1921 +1989) a jeho sourozence (Pozn.: Josef Rostislav Stehlík *1923 +2012, vydal v r. 2010 sbírku básní „Ženám květiny a lásku“, v r. 2011 „Květy Znojma“). Zнала jsem se s nimi od dětství. Chodila jsem do jedné třídy s Julčou a Josefem. Stehlíkovi bydleli ve svém domku, říkalo se Na Rybníku. Měli malou zahradu, byl tam sklep, zakopaný do země, navrch takový polokulový, jako střecha, přikrývaly jej rybízové keře a koruny švestek. Tonda si vymyslel, že budeme hrát divadlo. Byla to hra Sněhurka a sedm trpaslíků. Před dveřmi sklepa byly do čtverce postaveny kůly, potaženy ze tří stran staršími ubrusy nebo prostěradlem, to bylo jeviště na udusané zemi, sklep – to byla šatna a zákulisí pro herce. Děcek přišlo z toho konce dost, jen na nás pokřikovali a dělali si velikou švandu z našich „kostýmů“. Myslím, že se to ani nedohrálo, protože my, mladší, jsme se rozbředli. A jaké byly kostýmy: Trpaslík: bosý, nohy holé, růžové spodní kalhoty – dívčí zimní bombardáky na gumu. Maminka po prosbách mně ušila z její flanelové vybledlé oprané košile něco jako tričko s krátkým rukávem, na hlavě jsem měla háčkovanou polozimní čepici uvázanou pod bradou. Tak to jsem byla krásný trpaslíček.

Náš dům

Mým rodným domkem bylo poslední stavení č.p. 163 při cestě ze vsi na Pastviště, z něho mě maminka v roce 1930 vedla poprvé do školy. Na Pástviště nevedla žádná cesta, dnes je i sjízdná

pro auta. Kopec, stráň se svažovala až k potoku, jen úzká pěšinka. Otec mně jednou vypravoval, když jsem s maminkou bydlela v Únanově u babičky Hanzalové, aby mohl postavit dům, že nikde v Mašůvkách pro něho místo nebylo. „Jestli, Frantiko, chceš“, říkal „obecní věbor“ těch nejmajetnějších, „tak si vem kósek z toho kopca, jako má Vrátil, me ti ten plac, co chceš na Pástvišti, nedáme. Naše krave be se neměle kde pást.“ To byl pro vojáka z italské fronty dost veliký dar i proto, že babička Kovaříková dostala kus pole – tálek na Rybníku. Za tři vojáky za císaře pána, muže a dva syny. Ale mladší František musel znovu narukovat a jít „uklidňovat“ Maďary na Slovensko, kteří nebyli spokojeni s rozdělením země. Tak můj otec kopal, lámal skály a sypal se stráně k potoku, což byl malér, protože sedlák Koukal z Hlavatcova mlýna, stejně jako bývalý mlynář, jezdili do vsi potokem. Mlynář Princ a snad ani jeho předchůdce neměli postavený kamenný taras blízko u potoka. Co se táta nadřel s úpravou místa! Ale postavil hezký domov – útulná kuchyň s teplými bílými kachlovými kamny, oknem bylo vidět až ke kovárně a slyšet zvonění kovadliny. Odpolední sluníčko nám svítilo do oken od západu. Kuchyň měla vybavení, co k ní patřilo, a navíc postel. Mě hlavně zajímal „kastl“ – dnes bychom řekli „komoda“ - se čtyřmi truhlíky na mouku, polovina dvířka se zavíráním na rygl a s plechovou růžicí na větrání. Býval tam pecen chleba zabalený v ubrousku – v plachtě, se říkalo. Pracovní deska na vyvalování těsta, pokrytá „vikslajvantem“ s kytičkami. Zároveň s touto pracovní deskou byl parapet úzkého okénka na dvorek. Dveře bývaly zamčené. Jednou mě na parapetu zaujaly věci tátova holení, hlavně břitva, že jsem si pořežala prsty a jizvy mi zůstaly dodnes. A to jsem ještě jako pětiletá dostala metlou, že jsem to brala do ruky. Zbytekem vápna jsem štětkou na holení natírala králíkárnu. Pokoj byl mrazírna, protože tam byla červená betonová podlaha. Maminka měla pěknou výbavu, skromnou skříň, postel, malovanou truhlu a „šuflkostn“ – čtyři dlouhá šuplata, krásné „zlaté“ kování, které mě děsně fascinovalo a vidím to dodnes. To byla ruční práce – umělců na laciném nábytku. Na dvorku určitě stojí dodnes ona kamenná zeď, která podpírá kopec, říkali jsme tomu „pešunk“. Ze dvorku se tam lezlo po žebříku. Maminka si tam nosila zeminu z krtinců z Pastviště, vytvořila záhonek a pěstovala tam fazole, které se pnuly po vrchních kamenech. Dům pak táta prodal své sestře Marii, provdané Dohnalové. Její muž Karel nám pak v domě u koupaliště postavil v nové kuchyni bílá kamna.

Moje babička Na Stráni měla „černou kuchyň“. Ráda jsem do ní chodila, byla opravdu černá, začouzená. Okno neměla, světlo procházelo z otevřeného stropu, bylo jím opravdu vidět až na nebe na hvězdičky. V rohu u zdi bylo postavené něco jako kostka veliká asi jako plotna u kachlových kamen. A ve středu té kostky dolík, kde se topilo, dřevem, borovými šiškami i rašelinou, kde ji brali, nevím. V ohništi stál takový stojánek – trojnožka a na něm nádobí nebo velký hrnec přímo v tom rozpáleném ohni. Na zdech visely pomocné nádoby, na zemi ležely větší. Místnost byla maličká, babička u toto stála, všechno připravovala v jiné místnosti, tam jen vařila. Když se děda odstěhoval na Prundrák do nového domku syna Jana – „Šanyka“ (č.p. 178), měli v doškové chaloupce o jednu místnost víc. Tam byl malý hliněný sporáček s kobkou a za ní u zdi byla postel.

V tom našem domku (č.p. 163) se vystřídalo hodně podnájemníků.

Jak jsem měla zemřít

Jednou jsem se nějak dlouho zdržela v lese. V našem konci obce až do Svatoňovce se rozkřiklo, že Máňa Kovaříková zemřela. Druhý den ráno jsem šla do obchodu, Žofka Vrátilová byla před domem, zůstala stát jako kamenná uprostřed cesty a s vykulenýma očima mně řekla: Ty seš živá? Tys přece včera večer v lese umřela. Tak jsem se smála a říkala si, že je to dobrý vtíp. Ale když jsem přišla dál a potkala paní Andu Salátovou, manželku koláře, začala plakat a objímat mě. To už mně bylo divné. Když jsem šla dál, potkala jsem paní Salátovou, maminku Jiřiny, volám na ni, ona zůstala stát, dívala se na mě, upadl jí srp a plachta, co měla pod paží, a začala se kácet k zemi. Já jsem ji chytala, ale ona se přece jen svalila na zem. Strašně jsem se lekla, plácala ji po tvářích a volala: Tetičko, co se vám stalo? Rozhlížela jsem se, jestli by mně

s ní někdo pomohl, ale nikde nikdo. Najedou otevřela oči a řekla: Mařenko, ty budeš dlouho živa, ty všechny přežiješ. Pomohla jsem jí vstát, posbíraly jsme její věci, nikde nebyla podřená, ani hlava ji nebolela, šla klidně dál za svým cílem. Ten obraz se mně stále vrací, nemůžu ne něj zapomenout. Kdo si ten vtip vymyslel, jsem se ale nikdy nedozvěděla.

Kovárna

Ráda vzpomínám na kovářnu, dívala jsem se se zájmem, jak kovář pracoval, nosila jsem tam nabrousit motyky, aby je měla maminka ostré „na d'amky“. To bylo v lese sázení sazeniček smrků, borovic a jiných stromů. Ženy vykopaly jamku, z bedýnky do ní zasadily sazenici s balíčkem půdy, aby se stromek dobře ujal. Kovář sundal motyku z topůrka, na ohni vyhřál do červena, na kovadlině do ní bušil, až bylo ostří dostatečně tenké, ve vodě zakalil, nasadil zpět na topůrko a upevnil klínkem, aby při práci motyka dobře držela na topůrku.

Do kovářny jsem nosila taky tátovy krátké sochory k udělání špic, které potřeboval do lomu na lámání kamene. Tam jsem někdy musela chodit držet sochůrek, to mně bylo deset let, táta do toho mlátil palicí, on poskakoval, já dostala vynadáno, že to špatně držím. Trvalo to kolik hodin, než se udělal malý důlek, že se sochůrek v jamce trochu udržel, aby do toho mohl bouchat sám. Co moje uši musely vytrpět!

Při vzpomínce na kovářnu vidím forotu, to bylo kolářství všech řemesel pro tehdy koňské vozy, které jezdily od Jevišovic (i vzdálenějších vesnic) dál do Znojma. Tam se opravovala kola a všechno, co takovému vozu chybělo. V dílně pracoval dědeček Josefa a Karla Řiháčkových, v té dílně byla stále tma, aspoň mně se zdálo, že je tam černo. Střecha měla zvláštní krytinu, budovu dal zbořit mlynář František Princ a postavil tam dva domky.

Čížovky

Kde dnes říkáte Čížovky? Pro mě jsou Čížovky údolíčko mezi dvěma kopci – Veselkou a Kančákem, od našeho včelínu až k Rudlické silnici. Údolím tekla stálý pramenitý potůček, kde kvetly blatouchy, pomněnky a dost jiných květin. Až od potoka tam rostly vrby s krásnými kulatými korunami, protože se stále stříhaly a řezalo se proutí na pletení košíků. Jezdili tam na ně tajně i košíkáři z okolí. V rozšíření údolí blízko k silnici pod srázem Veselky byla kamenná studánka s výbornou studenou vodičkou.

Vedle cesty, která vedla od Rudlické silnice do Královce, byla velká bažinatá louka, nedala se tam rádně ani sekat tráva. Později tam byly provedeny meliorace, potůček byl čím dál slabší a studánka, ve které bývalo vždýcky i přes půl metru vody, zanikla. Jako děcka jsme vodu pili v kleku přímo pusou, při nižší vodě jsme ji nabírali do dlaní. Pak přišlo JZD, postavilo na Kančáku hospodářské středisko, čerpali vodu do stájí až byla najednou zásobárna vody pryč. Čížovky vyschly, vrby uschly, kytky zmizely. Jak se rozrůstalo zemědělské středisko, do toho malého údolíčka unikala močůvka, která vtekla až do potoka. To byla zkáza, jelci a raci, kterých bylo plno, vyhynuli.

Vlevo od Rudlické silnice byl lom na těžbu kaolinu, polím se tam říkalo „V bílých hlínách“, později jen „V hlínách“. Tam jsme si jako děti chodily pro bílé bláto a dělaly jsme si různé „sochy“. Za lomem u cesty rostly dva vzrostlé stromy a mezi nimi obrázek (Boží muka), kam na jaře chodívalo procesí k žehnání úrody (Pozn.: V dubnu bývaly tzv. Křížové dni, kdy se chodívalo s procesím do polí žehnat úrodu).

Vzpomínky na pout'

V sobotu o pouti jsem od rána čekala venku na Pástvišti před domem, kdy se ozve ze silnice od Jevišovic zpěv procesí „Maria, Mašovská, my jdeme k tobě“. Už od hájenky jsme je slyšeli zpívat. Pak jsem utíkala k Jeřábkovým podívat se na průvod u silnice.

Pohled to byl pro mě úžasný, dlouhá řada družiček v bílých šatech, na hlavě květinové věnečky, růžence, velké družičky měly i průsvitné závoje. Chlapci nesli dlouhé nerozžaté svíce.

Muži nesli na nosítkách sochu Panny Marie, krásně oblečenou a ověnčenou mnoha květinami. A hudba, samozřejmě nábožná. Kolem silnice stáli snad všichni občané, nábožně vzhlížející a modlíci se. Později jsem se dozvěděla, že poutníci někdy přijeli k Mašůvkám na selských vozech, u myslivny se děvčata převlékla do bílých šatů, ozdobila se věnečky na hlavu. Chodili sem poutníci hodně zdaleka, ale většinou opravdu pěšky. Kdepak tenkrát autobusy!

Jak vypadala pouť, to mám přesně v paměti. Nemohu zapomenout, jak se prodávala čokoláda. Na Úlehle stál na bedničkách s čokoládou Franta z Prahy, prostřel si ohromný kus papíru na dlaň a dával na něj kusy čokolády a volal: „Tady to je pro dcerušku“ a přidal další plát jako dlaň, sále přidával – a mezitím pronášel legrační průpovídky, kterými bavil lidi – pro synáčka, pro maminku, tatíka, bábu, dědka a taky pro kmotříčku – a za každým jménem tam plácl kus čokolády až toho měl na dlani vysokou hromadu: „A to všechno, vážení, za pět kaček!“ Na to nemůžu zapomenout, měl kolem sebe nával, ani nestačil otevírat další bedny. Mně se sbíhaly sliny, ale neměla jsem tu „pětikačku“ na ten ranec čokolády. Otec mě odbyl, já nemám 1 Kč na zórky, maminka řekla: „Nebreč, však se jednou dočkáš, až se z ní přeješ.“ Pak k nám večer přišel strýc Jan (Šanyk jsme mu říkali), pracoval tehdy v Brně, ten mně dal 5 Kč, tak jsem se těšila na neděli. Ale druhý den už tam Frantík z Prahy nebyl, jen prázdné dřevěné bedýnky zbyly a ty si lidé sbírali. Tak na tuto příhodu jsem dodnes nezapomněla.

Různé

Co všechno dnes děti mají! Dětské hřiště, houpačky! Já jsem se houpala na vrbových větvích, radostí jsem zapomněla na kozy, ty se pásly na nějakém poli a majitel je zahnal ke starostovi Jakobovi Ševčíkovi do chléva a měly se vrátit za pokutu. Otec šel z práce, hned mu řekli tu novinu, a co mám povídat: Výprask! Tak si často myslím, jestli se dnes ty děti nerozmazlují.

Přes Mašůvky jezdil dvakrát denně z Jevišovic do Znojma autobus p. Šandy. Od rybníku do kopce jel tak pomalu, že kluci vzadu vyskakovali na rezervní kolo, vezli se až k Rátově hospodě, kde byla stanice (zastávka) a ufuněná „autolinka“ (jak se autobusu říkalo) si mohla chvíli odpočinout, než se dala dál na cestu ke Znojmu.

18. Události s číslicí „4“ na konci letopočtů

1674 – Podle gruntovní knihy založené podle 2. lánové vizitace byli v Mašůvkách tito usedlíci: 1 dvouláník, 1 jedenapůlláník, 10 láníků (z nich 5 bylo pustých), 1 třičtvrtěláník, 4 půlláníci (z nich 3 pusté), 14 zahradníků (domkařů) s polnostmi (z nich 2 pusté).

1724 – Do obce přišlo dvacet velkých procesí z okolí i z Rakouska.

1744 – Zřízena místní kooperativa podřízená do Přímětic. Bývalé obydlí poustevníkovy bylo rozšířeno a proměněno na faru, na níž byli dosazováni bývalí kněží z kláštera v Louce. - Jevišovickou vrchností byla v naší obci zřízena škola. Podle zápisu v kronice byl prvním učitelem v letech 1744 až 1766 muž neznámého jména, který „jen trochu čísti a psátí uměl a zároveň službu kostelnickou vykonával“.

1824 – Podle katastrální mapy bylo v obci 50 domů.

1834 – V obci bylo 68 trvale obydlených domů se 404 obyvateli.

1854 – Ve zdejším kostele se uzdravila Kristýnka Kovaříková z Běhařovic, která byla dva a půl roku slepá. Obraz, znázorňující její nabytí zraku, věnovaný jejími rodiči, je umístěn v našem kostele.

1894 – Ukončen provoz v „Hlavatově mlýně“ – č.p. 61.

1904 - Hasičský sbor zakoupil novou čtyřkolovou dvouproutní stříkačku, která byla 23. května 1904 posvěcena. Kmotrou byla paní hraběnka z Biedermanů.

Při prvním cvičení s novou stříkačkou byl těžce zraněn František Karl, který na následky zranění později zemřel.

- 1914** – Brněnský biskup J.E. hr. Pavel Huyn posvětil nový školní prapor.
- Vypukla I. světová válka. V letech 1914 – 1918 se jí z naší obce zúčastnilo 154 vojáků, z nichž se 24 nevrátilo.
 - Následkem vypuknutí války byl zatímní učitel zdejší školy Jan Fiala povolán k nástupu vojenské služby. Bojoval v Rusku, kde zahynul.
- 1924** – V lednu napadlo velké množství sněhu, takže bylo nutno téměř po celý měsíc prohazovat silnici.
- Na jaře tohoto roku byl zbaven mandátu poslanec za kom. stranu Fr. Stern, na jeho místo nastoupila zdejší občanka Marie Valášková (*1899 +1977).
 - 12. května zahájeno vyučování v nové školní budově, která byla postavena nákladem 266 874,43 Kč, z toho příspěvek velkostatku Jevišovice činil 180 000 Kč.
 - Ukončila provoz „Borkova cihelna“ (stávala v místě, kde je dnes zahrada u domu manž. Zahrádkových č.p.143).
 - Dokončena stavba silnice vedoucí k Rudlicím.
 - Na památku obětem I. světové války postaven před kostelem Pomník padlých. Při přístavbě kostela byl v r. 1948 přemístěn mezi budovu fary a kapli svaté Anny (na místo zbořené farské stodoly), kde je dosud.
- 1934** – Při archeologických vykopávkách, které v obci prováděl František Vildomec, byla nalezena světově proslulá soška ženy známá jako „Venuše z Hlubokých Mašůvek“.
- V obci bylo v květnu 97, v prosinci 42 nezaměstnaných občanů. Dostávali lístky na naturálie – svobodní v hodnotě 10 Kč, ženatí v hodnotě 20 Kč týdně. Kromě toho dostávali přiděl chleba a na zimu přiděl uhlí.
 - Zdejší obecnou školu navštěvuje 147 žáků, měšťanskou školu ve Znojmě 17 žáků.
- 1944** – 24. ledna odešlo na nucené práce (tzv. totální nasazení) do Mnichova 5 chlapců a 3 děvčata ročníku 1924: Oldřich Jeřábek, Josef Knikner, Josef Přinosil, Jaroslav Veselý, Jan Vystrčil, Žofie Fialová, Ludmila Freyová a Růžena Krejčová.
- 31. března v 15,52 hod. havaroval při nouzovém přistání na poli rolníka Jos. Pelána u lesa „Kulatá“ východně od „Panských“ německý vojenský letoun – jednomotorový Stuka. Při přistávání narazil v měkké oranici o vyčnívající kámen a převrátil se podvozkem vzhůru. Pilot šťastnou náhodou vyvázl jen s oděrkami, letoun byl však značně poškozen.
 - V červnu byl poprvé zaznamenán nad obcí přelet spojeneckých letadel, která shazovala letáky, z nichž se dalo vyčíst, že se válka blíží ke konci.
 - V měsíci srpnu bylo v obci ustaveno velitelství I. oddílu Horácké skupiny. Velitelem byl štábní kapitán pěchoty Zdeněk Bauer, krycím jménem „Helena“. Členy byli další občané Hlubokých Mašůvek: Jan Krejčí č. 210, Kašpar Frey č. 137, František Kovařík č. 189, František Drozd č. 30, Ladislav Frey č. 52, Antonín Večerek č. 52, Josef Rozporka č. 156.
 - 14. září obsadilo Gestapo Kulhánkuv statek, kde se měla konat schůzka s partyzánem známým pod jménem Lojza. Ten byl při přestřelce raněn, ale podařilo se mu uprchnout. Za spolupráci s partyzány byli zatčeni Hynek Kulhánek, jeho tchán Karel Koukal č. 61, Jan Krejčí č. 27. Byli vězněni nejdříve v Jihlavě, potom v Kounicových kolejích v Brně, pak ve Flossenburgu a posléze v Norimberku, kde byli 15. dubna 1945 osvobozeni americkou armádou, domů se vrátili po velkých útrapách až 31. května 1945. Pan Karel Koukal 1. března 1945 v koncentračním táboře zemřel. Štěpánka Kulhánková a její neteř Milada Kulhánková byly vězněny v Jihlavě, v Brně na Cejlu a v Praze na Pankráci. Vrátily se po osvobození 15. května 1945.
 - Obecnou školu ve zdejší obci navštěvovalo celkem 93 žáků. Školní rok byl ukončen 15. července 1944.

1954 – Dokončena protipožární nádrž u č.p. 36.

- V obci zřízena stanice Sboru národní bezpečnosti v domě č.p. 188. Okrskářem byl zdejší občan František Kroupa.
- Zahájeno budování kanalizace na náměstí.
- Veškeré lesní pozemky obce přešly na stát.
- Započalo zalesňování Výrova kopce.
- Dne 16. února ve věku 84 roků zemřel František Bauer (*21.1.1870), býv. ředitel obecné školy, přítel básníka Otokara Březiny, hudebník a varhaník, čestný občan Hlubokých Mašůvek. V roce 1970 odhalena na budově „staré školy“ pamětní deska.

1964 – V letních měsících byl v Únanově, ve Znojmě, v Hlubokých Mašůvkách a okolí natáčen film „Ať žije republika“. Scény vítání Rudé armády se v Únanově zúčastnilo 60 občanů Hlub. Mašůvek, orelského cvičení 13 občanů, scény biřmování ve zdejším kostele asi 140 našich občanů. Odměna za účast na filmování: dospělí 29 Kčs, děti do 15 let 9 Kčs za den.

- Odešel do důchodu ředitel školy Jan Svoboda. Na zdejší škole působil od roku 1928 a byl dlouholetým knihovníkem Místní lidové knihovny. Ředitelem školy byl jmenován Zdeněk Adámek.
- V lese zv. Panenská bylo zjištěno hnízdění černých čápů.
- Školu navštívil spisovatel Josef Věromír Pleva a besedoval se žáky o knize Malý Bobeš.
- V Místní lidové knihovně bylo 1924 svazků, čtenáři si vypůjčili 5742 svazků.
- Během roku uspořádáno 8 tanečních zábav s účastí 1747 osob.
- Filmový kroužek Osvětové besedy natočil barevný 8mm film „Poznej a chraň“ o chráněných rostlinách (20 druhů) a zajímavých ptácích (3).
- Myslivci při honu slovíli 85 zajíců, 15 bažantů a 2 králíky.
- Jednotné zemědělské družstvo Hluboké Mašůvky hospodařilo na 458 ha zem. půdy. V živočišné výrobě pracovalo 24, v rostlinné výrobě 31 a v mechanizační skupině 17 členů. Hektarové výnosy: pšenice – 23,67q, žito – 19,37q, ječmen – 23,02q, brambory – 120q, cukrovka – 316q.
- V roce 1964 bylo uzavřeno 11 sňatků, 7 dětí se narodilo, 7 občanů zemřelo.

1974 –

- 9. května se konaly oslavy 50. výročí otevření nové školní budovy, kterých se zúčastnilo na 700 osob, delegace okresních funkcionářů a družební obce Ratiboř, sourozenci Ctibora Čermáka, bývalí učitelé. Ve škole ve všech prostorách výstava „Historie a současnost Hlubokých Mašůvek“ (950 účastníků), večer estráda „Pri breclavskej pile“ (Jožka Severin, Vašek Mlýnek z Kuželova, Julie Severinová) – účast 283 osob. Vydána publikace „Základní devítiletá škola Hluboké Mašůvky“ – 1 400 výtisků.
- Na školní budově pořízeny věžní hodiny s ciferníkem o průměru 115 cm, náklady 42 600 Kčs.
- 31. srpna: Otevřeno zrekonstruované sportovní hřiště u hřbitova (rozšíření hřiště, kabiny, jímka, studna, oplocení).
- Mysliveckého plesu se zúčastnilo 315 osob.
- Na třech honech bylo sloveno: 139 zajíců, 114 bažantů, 12 králíků, 1 liška.
- Provedeny úpravy 9 600 m² místních vozovek s asfaltovým povrchem, 1 300 bm kanalizace, 1 238 m² chodníků.
- Během roku bylo uspořádáno 99 osvětových akcí, z toho 15 tanečních zábav (2 289 účastníků). KINO uspořádalo 143 představení s účastí 4 871 osob. Místní lidová knihovna měla 160 čtenářů (81 dospělých, 79 dětí), kteří si vypůjčili 7 398 svazků.

- Uzavřeno 15 sňatků, narodilo se 13 dětí, zemřelo 6 občanů.
- 4. prosince se konalo v olomouckém krematoriu rozloučení se zesnulým Jindřichem Čermákem, otcem býv. žáka zdejší školy Ctibora Čermáka, partyzána Borise.

1984 – V noci z 12. na 13. července se přehnala obcí vichřice o rychlosti 130 km/hod. Vyvrátila mohutný topol u hráze rybníka a poškodila střechy domů.

- 8.8. instalována první vodovodní přípojka z veřejného vodovodu, který byl budován svépomocí (v akci „Z“) v letech 1981 až 1984 od vodojemu v Plenkovicích do Hlubokých Mašůvek.
- Československá televize Bratislava natáčela v Hlub. Mašůvkách krátký film o nálezu Mašůvecké Venuše s názvem „Zrodila se v Hlubokých Mašůvkách“.
- Pokračovala regulace Svatoňovce zahájená v roce 1982.
- Členové horolezeckého oddílu Zbrojovky Brno provedli – bez stavby lešení – opravy a nastříkání věže kostela.
- 23. listopadu dosáhla vichřice až 140 km/hod., vyvrátila stříbrný smrk na farní zahradě, dvě lípy na Kalvárii a mnoho jehličnatých stromů. Poškozeny byly střechy některých domů.
- Jihomoravské drůbežářské závody Velké Pavlovice vykoupily v obci 926 živých králíků, za což obdrželi drobní chovatelé 50 605 Kčs.
- Uzavřeno 7 sňatků, narodilo se 14 dětí, zemřelo 17 občanů. Obec měla 747 obyvatel.

1994 – Vybudována trafostanice k plánované čistírně odpadních vod u koupaliště.

- Zahájeno budování kanalizace a čistírny odpadních vod.
- Zahájena plynofikace obce, proveden archeologický průzkum trasy.
- Rozvod vody po hřbitově.
- 22.1. zemřel v Brně středoškolský profesor, významný regionální historik, čestný občan Hlubokých Mašůvek Mgr. Miloslav Trmač (nar. 1923). Byl autorem řady brožur s historickou tematikou, Hluboké Mašůvky mu vděčí za doplnění poznatků o historii obce.
- Zahájení provozu „Pohostinství SKLÍPEK“ - č.p. 64.
- Při bouři byly zatopeny sklepy domů v Nové ulici.
- Základní škola uspořádala naposledy zájezd do Ratiboře (Hranická propast, Zbrašovské jeskyně, Lázně Teplice nad Bečvou, Pustevny, Rožnov, Sklárný Vsetín, Ratiboř, Luhačovice).
- 22. prosince byla naše obec jako jedna z posledních připojena na automatickou digitální telef. ústřednu ve Znojmě.
- Myslivecké sdružení slovalo: 3 ks zvěře jelení, 19 ks srnčí, 25 zaječích, 10 černé, 18 bažantů, 9 lišek a 6 kun.
- Uzavřeno 7 sňatků, narodilo se 8 dětí, zemřelo 10 občanů.

2004 – 11. a 12.6. se poprvé v České republice konaly volby do Evropského parlamentu.

- Poslanecká sněmovna schválila udělení symbolů zdejší obci – znaku a vlajky.
- 7. února byl P. Gerhard Maria Walder jmenován čestným občanem Hlubokých Mašůvek.
- Dokončena I. etapa kanalizace a výstavby čistírny odpadních vod s celkovými náklady 15 767 850 Kč.
- Předána do užívání rekonstrukce vozovky průtahem Hlubokými Mašůvkami. Stavbu provedla firma Colas s celkovými náklady 19 mil. korun.
- Pokračovala výstavba rodinných domů v trati Nivy a Za Školou.
- Započato s výstavbou areálu MODEL CITY, provoz zahájen 23.10.2004.

- K 31. prosinci tohoto roku skončila povinná základní vojenská služba, od 1. ledna 2005 je Česká armáda plně profesionální. V současnosti čítá kolem 21 tisíc mužů a žen.
- Myslivci sloví: 18 bažantů, 7 zajíců, 11 srnců, 8 srn, 6 srnčat, 1 kňoura, 1 bachyni, 9 lončáků, 5 lišek, 9 kun.
- V obci je 8 včelařů, kteří chovají 179 včelstev.